Ч. 85. Львів, четвер, дня 14. (27.) цьвітня 1905. Річник IX.

Передплата
на »РУСЛАНА« виносить:

в Австриї:

на цілий рік . . . 20 кор
на пів року . . . 10 кор
на чверть року . . 5 кор
на місяць . . . 1·70 кор

За границею.

на цілий рік . . 16 рублів або 36 франків
на пів року . . 8 рублів або 18 франків

Поодиноке число по 10 сот.

РУСЛАН

»Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.« — З Руслановых псальмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділь і руских сьвят о 5½ год. пополудни.

Редакция, адміністрация і експедиция »Руслана« під ч. 1. пл. Домбровского (Хорунщини). Експедиция місцева в Агенциї Соколовского в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє. — Рекламациї неопечатані вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в »Надісланім« 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 30 с. від стрічки.

Зїзд ґр. Ґолуховского з Тітонїм.

(×) Мінїстер заграничних справ ґр. Ґолуховский виїде в суботу до Венециї і зустріне ся там з італїйским мінїстром заграничних справ Тітонїм. Минувшого року їздив мінїстер Тітонї до Абациї, щоби там зустрінути ся з ґр. Ґолуховским і розвіяти деякі сумнїви що до італїйскої полїтики, викликані мінїстерством Цанарделього, а при тім скріпити порозумінє поміж Австро-Угорщиною а Італїєю. Тепер приїздить мінїстер Тітонї відкривати у Венециї річну виставу штуки, а ґр. Ґолуховский користує ся сею нагодою, щоби відвідати італїйского мінїстра заграничних справ На перший погляд видає ся сей виїзд ґр. Ґолуховского звичайною ввічливостю, одначе має він притім неперечно глибше полїтичне значінє. Супроти поговорів з нагоди військових кредитів як і супроти останних подій в европейскій полїтицї, особливо на Балканї, має сей виїзд, котрим ґр. Ґолуховский бажає наглядно перед лицем Европи зазначити приязні взаємини поміж Австро-Угорщиною а Італїєю, стати певним доказом дальшого скріпленя союза обох держав.

Мінїстер Тітонї кермує вже довший час заграничною полїтикою Італїї, хоч там не раз були зміни кабінету і задля того австрийске правительство вдоволене сим і має певне довірє до сталости в полїтицї Італїї, хоч не раз виринали деякі сумнїви і непевности що до становища Італїї в тридержавнім союзї. З другого боку також Тітонї певний сего, що Австро-Угорщина сумлїнно держить ся умов тридержавного союза і не думає про областні зміни на Балканї, іменно що до Альбанїї. Від вторішнього зїзду обох згаданих мінїстрів в Абациї не склало ся нїчого такого, що могло би приязні взаємини заколотити, а теперішня стріча впевнить знов Італїю, що она може спокійно покладати ся на мирне успособленє Австро-Угорщини.

Ворохобні події минувшої осени на унїверситетї в Інсбруку і загорілість нїмецких студентів супроти італїйских товаришів відбили ся немилим гомоном в Італїї і відняли приману союзови з Австро-Угорщиною. Одначе зїзд у Венециї має послужити доказом, що австрийске правительство в заграничній полїтицї не кермує ся национальними суперечностями і спорами та пригідними подіями внутрішними, але висшими інтересами державними Неперечно популярні оклики і национально-полїтичні змаганя внутрішні мають також своє значінє і впливають на настрій населеня і задля того і державні керманичі не можуть іти нераз проти таких струй і приневолені з ними числити ся. Але досьвід поучує, що нераз і народи освоюють ся і зживають з напрямом полїтики, до якої дали почин монархи і їх мінїстри, як приміром бачимо се на взаєминах від кількох лїт між Австро-Угорщиною а Росиєю. Можна сподївати ся, що мимо інсбруцкої ворохобнї, пересадних іноді грамот австрийских Італїйців на гнобленє австрийским правительством удержать ся і скріплять приязні взаємини між Австро-Угорщиною й Італїєю. Провинників ворохобнї інсбруцкої помилувано, а також державна рада перед відроченєм поставила на дневнім порядку справу італїйского унїверситету, а се неперечно промощує дорогу до мирної полїтики обидвох держав і до скріпленя союза тридержавного.

В тім напрямі висловлює ся урядова заява з Риму про сей зїзд і зазначує, що сей зїзд є не лише звичайною ввічливостю, але й новим доказом добрих взаємин поміж обидвома державами союзними і повної згоди у всїх питанях, які їх живо обходять.

Дневник Italie запевняє, що сей зїзд є наглядним знаком щирої приязни обидвох держав як і кріпости тридержавного союза і доказом неправдивости розповсюджуваних деякими дневниками поголосок. Ті, що добачували в тоастах проголошених в Неаполї захитанє добрих взаємин між Австро-Угорщиною й Італїєю, приневолені тепер інакше думати, бо як раз стріча у Венециї є лише доповненєм зустрічі в Неаполї. А заслугу сю належить приписати обидвом керманичам заграничної полїтики сих держав. »Tribuna« висловлює тим більше вдоволенє з того зїзду, позаяк тепер в Европі висувають ся до розвязки вельми важкі питаня, а добрі взаємини між Австро-Угорщиною а Італїєю можуть лише причинити ся до обезпеченя мира і вплинути благодатно на положенє полїтичне Европи взагалї.

Допись.

З Бережанщини.

В слїди філїї »Просьвіти« стрийскої зачинає вступати бережаньска. Своїм коштом вислала ще в половинї лютого двох людий до Завадова коло Стрия, щоби придивити ся на місци веденю молочарнї. Завдяки о. О. Нижанковскому, парохови Завадова, змогли оба собі присвоїти на стілько відомостий, що введенє молочарень в Нараєві містї і в Стриганцях, звідки оба кандидати походять, не стріне трудностий задля браку людий спосібних до веденя молочарень

25

ЯРОШЕНКО.

Історична повість ОСИПА МАКОВЕЯ

(нагороджена „Михайловою премією“ 1905 р.)

(Дальше).

— От і Сагайдачний курить — сказав Пугач на те, сплюнув поза рів і знову встромив у рот короткий цибух.

— Тобі також кого забрали? — питав ся тимчасом Микула Тарана.

Таран засоромив ся і тихцем відповів: — Нї! я їм розказував раз, що в мене була дївчина-суджена, а вони й доси допікають менї нею.. Держись нашого гурту, то може як тобі порадимо.

Сонце вже зійшло і околиця розвиднїла ся. Заносило ся на ясний, погідний день, бо мраки піднимали ся всюди у гору і щезали у просторах. Темні лїси мов виринали з води; червоні огнища зникли, тілько легкі дими піднимали ся ще тут і там із землї.

Козаки виглянули з окопів у поле.

— Ов! — скрикнув Голота. — Там Турків, як мурашок.

— Страшно тобі? — спитав ся Муха. — Але справдї скілько їх там висипало ся!

— Як чорна хмара сунуть ся.

Дійсно, тепер коли сонце засьвітило, поля перед козаками почорнїли. То були звичайно сірі, тепер же немов великанська чорна плахта окрила їх, а на тій плахтї виблискувала ся то збруя, то ріжнобарвні шлики турецькі цвили, як квітки.

— Не виходити з окопів! — приказував Дорошенко, що надїхав, щоб оглянути, чи все в ладї. — Припустити їх під саме дуло! Разом стрілити! Потім випасти в поле. Тілько недалеко! Зараз вернути ся!

— Уже ми й самі знаємо, що робити, — відворкнув Муха. — Усе навчає і навчає, як школярів. Чого-ж ті Турки стоять?

З боку Турків справдї не було видко нїякого руху. Коли чують: там у низшім обозї турецькім, на правім крилї, загреміло. Не минула хвилина і на цїлій лїнїї турецькій повздовж спершу закурило ся від диму, блиснули огнї, як блискавки, а там по хвилинї ревнуло відразу кількадесять пушок, аж земля застогнала. В козацькім обозї — недалеко Микули — сполошили ся конї і щось гримнуло на землю.

— Кінь упав! — сказав Муха. — Кудаж ті кулї летять?

Всї мимохіть оглянули ся поза себе.

— В Днїстер! О, бачиш, як плеснуло аж по тім боцї ріки! — відповів Пугач, що тілько тепер підняв ся з місця, витряс люльку, сховав у черес і приступив до своєї гаківницї, що була в його опіцї.

— Ховай ся, Хведоре, дивись, яка ворона летить! — сказав Голота, залазячи ще більше під віз.

Пугач оглянув ся, але — вже куля лежала на земли між возами, не побачив »ворони«. Потім спокійно розіклав малий огник в рові, наклав соломи і патиків, і приготовив собі зелїзну ключку. Він запалював порох у своїй гаківницї, як у пушцї; — богато було клопоту із сею збруєю, за те заряд із сїканців ішов широко і ранив відразу богато людий. Усе те робив він розважно, помалу, наче-б у себе в хатї.

Ще не підняв ся дим у гору за першим вистрілом, коли пушки ревнули в друге і густий, їдкий дим застелив знову поле. Видко було, що Турки стояли на висших місцях, на могилках по поли та під лїсом, а в долину зсувала ся помалу ота чорна хмара війска, що стояла якийсь час непорушно. Турецькі пушкарі міряли досї зле: всї ядра перелїтали окопи, робили шкоду в обозї, а найбільше залїтали аж у Днїстер. Але за третїм разом хоч отсей пушкар, що був против Микули й його товаришів, поправив ся: ядро злетїло з гори просто на віз, надломило драбину і впало в рів коло Пугача. З воза посипало ся трохи землї у рів. Усї як на один знак обернули ся з цїкавости.

— Тай здоровенна-ж галушка! — промовив Пугач, нахиливши ся над ядром, і трутив її постолом.

Бережаньский повіт судовий з ріжних причин надає ся під розвій молочарских спілок. Всї майже оселї є в руках одного маґната ґр. Якова Потоцкого. Лятифундий єго не то не парцелюють, але ще й ширшають они коштом набуваних парцель селяньских. Декуди людям досить тїсно, як пр. в Нараєві, Раю, Лїсниках і и. Колиб ще не сякі такі заробітки в добре удержаних лїсах Потоцкого, еміґрация булаб вже давно захопила сї сторони. Досї йшли Нараївцї одиницями на заробітки до Америки, а Бережанцї і Раївцї до робіт мулярских в краю. Доперва сего року кинуло ся кілька сїл до Прус.

Попри роздроблене землї, впливає некорисно на розвій теперішної системи господарки сама якість землї. Західна часть повіта є сильно горбковата, а почва головно вапниста. Збіча горбів, коли не є вкриті лїсом, сьвітять білим тїлом та поперетинані яругами. На них не тілько не оре ся, але й навіть вівця не має що пасти. Є, правда, красша земля, але та входить в склад лятифундий.

Обі сї причини вимагають, щоби головну вагу господарки зі збіжевої продукциї перенести в годівлю худоби. Додатиб ще, що вскорі перетне сю часть повіта лїнїя зелїзнича Львів-Підгайцї. Масло можнаб легко збувати у Львові, не кажучи о Бережанах, де сего року плачено за масло, спроваджуване нераз з переворскої молочарнї, з других рук по 3 К 20 с за кільоґрам та й ще не мож було єго все дістати. В виборі місцевостий під молочарнї треба було числити ся з тим, щоби були попри инші дані ще інтелїґенти такі, котрі би тим хотїли заняти ся. Як раз обі вибрані місцевости були в тім положеню. В Нараєві є парохом о. Дидик, завдяки котрому тепер около 1.200 Нараївцїв присягло від алькоголїв. При єго проводї і помочи рухливих братів Яґоцких і инших чесних Нараївцїв, спромогла ся Читальня »Просьвіти« на гарний, мурований дім. Колись були Нараївцї предметом посьміховиска, яко завадияки і пияки, нинї при дальшій такій роботї готові бути взором не лише для повіта бережаньского.

Друга місцевість, Стриганцї, творить одну парохію разом з близькими селами Хатки і Двірцї. Села ті цїлком опянїлі колись, нинї оно поволи а постійно йде до лучшого. Ледви два роки є там парохом о. Гарматїй, а вже попри трех читальнях є дві крамницї, а тепер вже й каса, подана до зареєстрованя. Тут дїйсно чолом треба вдарити перед чоловіком, що кільканайцять лїт скитав ся по сотрудництвах та мимо ріжних льокальних неприємностий бере ся з охотою молодика а з розвагою досьвідного мужа до ґрунтовної працї. Хто так як він забирає ся до роботи, що не привязує вартости до кількох палких бесїд, котріб нїби мали людий переробити, але розкладає безупинну працю на лїта, той мусить по собі лишити видний слїд.

Центральний видїл »Просьвіти« прийшов в поміч, висилаючи п. Гарасевича з відчитами о молочарстві в ті сторони. Дня 8. с. м. зібрало ся Нараївцїв на той виклад поверх 300. Заінтересоване було вельми велике, а дискусия оживлена. Зараз заявлено готовість основаня молочарнї мимо браку ледівнї. На другий день відбули ся такі самі збори в Стриганцях при численній участи народа з всїх трех сїл.

Корисною появою є се, що майже всюди по селах зачинають (поки що нечисленні одиницї) уживати штучних навозів. Тут ідуть селяни за приміром дворів і духовеньства, з котрих майже всї тепер те роблять. В великій мірі причинило ся кільканайцять відчитів по читальнях на ту тему та роздане кількадесяти брошурок про штучні навози, видання Спілки для господарства з Перемишля На просьбу філїї »Просьвіти« відступила Спілка даром ті книжочки. Пожаданим би було, щоби інтелїґенция перестерігала пильно, щоби селяни не купували навозів в Бережанах і Козовій. Селяни попарившись раз на жидівскій лихій муцї, десятому будуть заказувати її сїяти. Маємо чейже Спілку в Перемишли.

К.

Шкода, що не про нас...

Гарну статю повторює Dziennik polski за варшавским Dziennik ом dla wszystkich, яку і ми отсе переповімо в скороченю. Річ іде про Литву. »Польща і Литва — сказано там, хотяй чужоплеменні, через хрест Ягайла і єго подружє з Ядвигою, стали получені тїсною звязию... Висші верстви литовского народу принимали традициї, обичай, язик Поляків. Спільність інтересів, супружі звязки межи литовскою а польскою шляхтою до решти доконали сеї асиміляциї. А литовский рільник, який не мав удїлу в публичнім житю, привязаний до місця, вправдї приняв католицку віру, признавав Польщу своєю вітчиною, однак заховав свій давний обичай, одежу, мову — словом відрубний народний характер.

»Звідси витворили ся два типи Литовця: литовский шляхтич спольщений і мужик, який остав щирим Литовцем. В сей спосіб без нїчиєї вини, стала ся історична кривда Литві, бо під национальним зглядом она утратила свої висші верстви. Та в XIX віцї рвуть ся пута підданьства. Шляхта тратить своє упривілейоване становиско і упослїджений дотепер мужик зискує горожаньскі права. Публичні школи стають отверті для него, побіч синів шляхти засїдають в них селяньскі дїти. З початку побожний Литовець образує свої дїти переважно на сьвящеників, але поволи витворює ся цїлий заступ людий з селяньского стану, що мають унїверситетскі дипльоми.

»Ті люди зразу зміцнили тілько ряди Поляків на Литві, однак з часом зродило ся питане серед Литовцїв, чи годить ся оставати рівнодушними супротив народно-литовскої справи?... Сї робітники, з початку нечисленні, єднають для своєї справи чимраз то нових приклонників, основують часопись в Прусах і в Америцї, направду думають узискати для мови литовского мужика права культурних язиків.

»Коли вже поминемо закид, який роблять нам Литовцї, немов то ми насилєм Литві накинули культуру, бо сему перечить история, то наше поведене супротив народно-литовского житя жадною мірою не було без закиду. Народний рух, який пробуджував ся серед Литовцїв, ми охрестили »манїєю« (литвоманїєю), чим не малу кривду ми вчинили їх шляхотному народному почутю. Я сказав: шляхотному і сего слова не цофаю. Бо коли ческий народний рух є для нас симпатичний, коли змаганя Шлезка задля отрясеня впливів ґерманїзму ми витаємо з радостию, то яким правом можемо почувати нехіть супротив тогож самого руху на Литві? Нїчо се не значить, що власна культура Литви позбавлює нас прозелїтів. Був се еґоїзм, який нашому шляхотному народови завсїгди був чужий; прецїнь ми не є тевтонами!«

Колиб се Dziennik polski написав був перед тижнем, булибисьмо подумали, що се єго великопістне самобичоване, але тепер виходять сї слова у него на поневольну їдку сатиру! Та всеж то таки золоті слова, — шкода тілько, що не про нас писані....

Новинки.

— **Календар.** В четвер: руско-кат.: Страст. Четв., Март.; римо-кат.: Переґріна. — В пятницю; руско-кат.: *Велика Пятниця*; римо-кат.: Віталїса.

— **В Велику Пятницю** відспіває мішаний хор Читальнї »Просьвіти« на городецкім передмістю у Львові в архікатедральній церкві св. Юра страстні псальми зараз після Вечірнї і положеня Плащаницї о годинї $1^1/_2$ з полудня.

Хор питомцїв гр.-кат. духовної семінариї у Львові в церкві семінарицкій о год. 3. по пол. і в церкві архікатедральній св. Юра о год. 5 по пол. відспіває отсї страстні псальми: 1) Бортняньский: »Благообразний Йосиф«. 2) Бортняньский: »Да іспрaвит ся« (терцет сольовий з хором). 3) Рудковский: »Нас ради Распятого«. 4) Бортняньский: »Вскую прискорбна єси душе моя«. 5) Бортняньский: »Да молчит (октет). 6) Григорієв: »Боже мой«.

— **Порядок богослужень.** В архікатедральній церкві св. ВМ. Юрия відправить ся в четвер дня 27. с. м. о год. 9. співана служба Божа архієрейска з осьвященєм антиминсів і св. Мира, а на кінци »умиванє ніг«. Вечером о год. 6. тогож дня Утреня з Євангелиями о страстях

— З'їж її, Хведоре, поки горяча! — сказав Муха.

— Щож там? пора вже? — спитав ся вже Пугач.

— Ще нї, але вже йдуть.

Нараз із козацького боку ревнули гармати і дим постелив ся по землї попри окопи.

— Коли-б хоч вітру трохи, щоб дим змітав з поля, а то нїчого не видко — нарікав Череватий.

Дим справдї закривав широкими смугами увесь вид. Тілько там, куди та смуга не засягла, або розірвала ся, видко було, як посувало ся турецьке війско з гомоном, який щораз дужшав. Під ослоною пушок, що мали здержати козаків від випадку і знищити їх таки в окопах, ішло воно в димі чимраз близше, з рушницями в руках, готовими до вистрілу. Старшина на конях виринала то тут то там з диму і покрикувала.

— Міряй! — скрикнув Пугач, наче сам до себе уставляючи гаківницю у рівци в земли. — Стрівай! стрівай! нехай підійдуть!

Із диму ось-ось недалеко окопу вийшли Турки, стали і стрілили — і знов дим закрив їх. Кулї вдарили в окіп, иньші перелетїли верхом. Потім настав такий крик: Галла! що аж в ухах залящало.

— Стрівай! — кричав Пугач, навіджений. От, от! зараз! Па-ли!

Хвилина була вже справдї країна. Турки бігли на окіп. Град куль посипав ся просто в їх середину, захитав лавою на боки, вирвав тут і там у нїй прогалини, — війско подало ся назад. Але за сею лавою бігла друга і поривала першу з собою. Пристанула на хвилину і стрілила. Козаки відповіли тим самим. Коли турецькі кулї застрягали в окопи і не шкодили нїкому, козацькі, вимірені з окопів із стрільниць, пражили певно по ногах і по тїлї.

— Гоп! оттак! отсе тобі, вражий сину! — примовляв Пугач, вистріливши із своєї гаківницї, котра трохи його не кинула в рів, так завернула ся по вистрілї назад.

Перед гаківницею Пугача справдї прорідило ся. Війско хапало ся за голову, мовби хто йому піску в очи насипав, і завертало ся назад. Заким нова лава в ладї надійшла, козаки мали час знову зарядити рушницї. Турецькі пушки замовкли, щоб своїх не бити; зате козацькі сипали ядра у громади, що виринали з диму; рушницї з окопів кидали тисячі куль у цїлі лави Турків — не штука була й цїляти, так злягла орда на поле. Настав такий вереск на боєвищи, така суматоха, що козаки вже не знали, що там дїє ся.

Микула мов стратив память. Кров ударила йому до голови і він тілько стріляв і стріляв, мало й міряв, така горячка напала його. Коли тут Муха, що лежав поруч нього, вхопив його за рукав.

— За окіп! Шаблю бери!

Микула вихилив ся зпід воза, стискаючи шаблю в руках, вискочив на окіп — цїлі лави козаків збігали вже з насипів, підкидаючи тисячі шапок у гору, і зі скаженим криком бігли на Турків. Микула трохи не впав, так скочив з окопа і з піднятою шаблею в руцї кинув ся на вздогін. Спотикнув ся на трупі і з цїлою силою рубнув якогось Турка перед собою по плечи. Виминув його і гнав за цїлою громадою, коли тут Таран скрикнув: »Гов!« Микула пригадав собі, що далеко не можна бігти. Оглянув ся: Турки втїкали, але козаки стримували ся на поли, не бігли далї, тілько завертали ся чимскорше в окопи.

Вернув ся і Микула.

— Ти бо памятай ся, Микуло! — казав йому уже в окопі Таран. — А то раз забігши наперед своїх і вже не вернеш ся.

— Я, братчику, такий: доки спокійний, то спокійний, і мухи не забю, але як розпалю ся, не питаю — все одно.

— Видко, не бував ще на війнї?

— Таки не бував, правду кажеш. Але сила в мене є, хоч за тих кілька недїль єї не троха минуло ся.

— Тут не так сили, як зручности треба. От якби ти придивив ся, як Муха йде або Пугач або й Череватий. Вони тобі йдуть легенько, як коти по болотї, а бачать навкруги себе. Я вже нераз придивляв ся. Тілько Голота тріпає

Христових. — В пятницю 28 с. м. о год. 9. рано Часи Царскі, по них обхід з Плащаницею наоколо церкви, а по положеню Плащаниці на Гробі відспіває хор »Читальні« городецкого передмістя около год. 1½ страстні псальми. Вечером тогож дня о год. 5 відспіває псальми хор питомців рускої дух. семінариї. — В суботу 29. с. м. а год. 9. рано відправить ся служба Божа св. Василия Вел. з благословенєм хлібів, пшениці, вина і елея. Тогож дня о год. 5½ відправить ся Утреня воскресіна (резурекция).

— **В своїй хаті, своя правда..** Філія „Просьвіти" в Дрогобичи отворила в минулім році селяньску бурсу, в якій приміщено 16 хлопців. Онодї закупив виділ реальність для тої бурси а часть ціни купна покрито векслями, які зложили поодинокі патриоти Дрогобиччини. Остає до вирівнаня ще 1.000 К. Виділ просить жителів дрогобицкого повіта, аби при нагоді великодних сьвят зложили жертви на ту ціль. Гроші належить присилати на руки адв. д-ра Яр Олесницкого в Дрогобичи.

— **Президент міністрів бар Ґавч** подужав вже на стілько, що в великодні сьвята не лежав, але з дому ще не виходить.

— **Запомоги для пожарних „Січий".** З краєвого пожарного фонду 19.000 К, який зложили в 1904. р. товариства обезпечень від вогню відповідно до §. 1. зак. з 24. марця 1886. краєвий виділ уділив на засіданю дня 20. с. м. запомоги між иншим також 34 »Січам«, з яких 15 одержало по 200 К, а 19 по 150 К. За ті гроші »Січи« будуть могли справити собі пожарні прилади. На жаль, се стало ся не в нашій Галичині але на Буковині.

— **Киринники на Буковині.** Під сим заголовком пише черновецка Буковина між иншими отсї заміки що до віча в Вижници, яке недавно відбуло ся: »Наконець вийшло на верх, хто устроював онодї в Вижници віче, про яке ми згадували. що скликав єго якийсь безіменний комітет. Отсе п. Трильовский утїкає зі своєю киринею на Буковину і пускає в сьвіт безіменні запрошеня на віче. Аж таким способом »повело ся сьвітло« віче тих, що закиринили справу »Січий« в Галичині і взагалї своєю мудрою політикою довели до того, що галицким Гуцулам годї вже устроювати хоч би які небудь збори в себе дома. Розуміє ся, що така успішна політика страх як припала до вподоби всїм, і не надоїла, як каже »Новий Громадський Голос« так, як »чорно-жовта« політика Русинів на Буковині, що вже здійснила чимало з того, чого Трильовский і єго товариші на сїм вічу домагали ся. Тому і п. адв. Галїп був, ба навіть промовляв одеодніський з Буковинців на сїм вічу, »повитавши зібраних від тих Буковинців, що ще не залізли під »чорно-жовту« льокайску лїберию«. Оттак промовив після »Н. Г. Г.« той пан Галїп, що майже що дня вбирає иншу лїберию, але нїколи не носив ще на дїлї тої лїбериї, в якій ходять ті, що служать успішно народній справі, а з котрих п. Галїп хотїв собі закпити хиба за те, що не провадять такої політики, яка п. Трильовского і тов. приневолює устроювати віча поза границями краю.« Др. Тр. видко замітив, що з всїх єго січових кошів в Галичині — яких він числив на поверх 200 — остало між живими може кільканайцять, а може ще менше. Рад би отже стати отаманом буковиньских »Січий«, і своєю радикальною політикою загирити їх так, як запропастив такі товариства в Галичині.

— **Дерева при гостинцях.** По деяких околицях східної Галичини гостинцї виглядають, як би вели по степу. Нїгде нї одної деревини при дорозї, а коли в зимі завіють снїги, то й не пізнати слїду, куди їхати. Тому деякі староства і повітові виділи зарядили, аби громади обсадили межі поля притикаючого до гостинця деревами. Подібний приказ видало староство в Сяноцї всїм громадам свого повіту. Однак і без приказів повинен кождий властитель ґрунту при гостинци засадити кілька деревин, для власного добра, аби мав де спочати в тїни по роботї.

Всячина.

— **Кольонїзация жидів на Ципрі.** Тов-о „Іса" висилає жидів на рільничі кольонїї на острові Ципрі. Перший рік є тяжкий для тих поселенців, а в дальших роках — як они самі пишуть до кревних — веде ся їм вже не зле.

— **Побідо-носцев.** Петербурский митрополит Антонїй, який на засїданю синоду проти волї Побєдносцева перефорсував уставу скликаня всеросийского синоду та приверненя патриярхату і сам був кандидатом на того патриярха, має бути перенесений яко митрополит до Грузиї в Закавказкім краю. Єго місце має заняти київский митрополит Флявіян, котрий, научений досьвідом свого попередника, певно не зачне борби з Побєдоносцевом.

— **Швидкий вимір справедливости.** „Deutsche St. Petersburger Zeitung" розказує ось таку історию: На однїй петербурскій улици причепив ся якийсь Дон Жуан до молодої, а гарної дами і не відступав анї на хвилю від неї. Вкінци питає єї: Невже я справдї не можу провести вас домів? — Дама відповіла: Я не йду до дому, але до уряду мирового судиї, у якого маю розправу! — О, туди піду я з вами, закликав одушевлено хвацький молодець. І ось зайшла дама із своїм товаришем до салї розправ мирового судиї 18. циркулу, де дама мала розправу. Она використала сю нагоду так, що перед мировим судиєю внесла устну скаргу на причепу Дон Жуана, який влїз за нею аж до судової салї. При сїм вказала рукою на остовпілого Дон Жуана. Мировий судия спитав про єго імя і сконстатував правдивість жалоби чого ненадійно заскочений Дон Жуан зовсїм не опрокидував. То здивоване Дон Жуана перейшло незабаром в почуване, яке близше годї описати, як почув, що судия проголосив засуд, силою якого Дон Жуан одержав три днї арешту. Так швидкий вимір справедливости лучає ся рідко і то не лиш в Росиї.

— **Убійство в костелї.** В Гавелс (Небраска) Едвард Новак, котрий вже від довшого часу жив розведений з жінкою, зайшов в недїлю дня 2. цьвітня підчас відправи до костела, куда постійно ходила єго жінка, наблизив ся до лавки, де она на вколїшках молила ся і стрілив до неї з револьвера. Новак вийшов відтак з костела, не дав нїкому приступити до себе, грозячи, що кождого, хто діткне ся єго, застрілить, і зайшов до мешканя жінки, де відобрав собі житє. Жінку, смертельно ранену винесено з костела до шпиталя.

— **Величезна дефравдация.** В Мільвуке в Спол. Державах директор банку First National Bank, Вінґелов, здефравдував 1,200.000 долярів. При тім помагав єму головний касиєр банку. Обох дефравдантів увязнено, а місцеві фінансїсти зложили грубі гроші в банку, аби не допустити до єго упадку.

— **Ручно мальовані** переписні листки, виконані нашими малярями, продає по приступних цїнах »Сокільский Базар« на дохід рускої вакацийної оселї.

Наука, штука, лїтература.

В »Лїтературно-науковій Бібліотецї Видавничої Спілки« у Львові вийшли дальше отсї книжки:

— Ч. 94—96. *Джон Фелїмон Купер.* **Звіробийник.** Із скороченого нїмецкого виданя Павла Морца переклав Онуфрій Пашук. Стор. 283, 16⁰. Цїна 1 К 60 с. — Тема взята з борби білих з Індиянами в північній Америцї. Повість цїкава передовсїм для тих, що бажають легкої лектури для відпочинку.

— Ч. 97—98. *Др. Олександер Вайсмаєр,* доцент віденьского унїверситета. **Про туберкульозу, охорону перед нею і її лїченє.** Переклав др. Евген Бурачиньский. Стор. 144, 16⁰ Цїна 90 с. — Про небуденну вартість отсего підручника злишно і говорити. В нинїшних часах, коли такий значний процент людий гине на грузлавку, ся книжка повинна находити ся в кождім домі і кождий повинен єї уважно перечитати.

— Ч. 101. *Лев Толстой.* **Схаменїть ся.** Лист із приводу росийсько-японської війни. Стор. 27, 16⁰ Цїна 20 с. — Автор, звісний ворог війни, виявляє отверто слово правди правлячим кругам в Росиї, з яких вини прийшло до проливу крови на манджурских полях.

— Ч. 102—103. — *Всеволод Гавриш.* **З війська.** Оповіданя. Стор. 131, 16⁰. Цїна 80 с. — Заміщено ту три оповіданя: 1) Спомини вояка Іванова. 2) Чотири днї. 3) Офіцир та слуга. Описані події з росийско-турецкої війни читають ся займаючо тим більше, що описи нагадують кроваві днї в Манджуриї.

— Ч. 104—105. *Л. Фер.* **Будда і Буддізм.** Переклав із французького Ів. Франко. Стор. 147, 16⁰. Цїна 80 с. — Про зміст книжки говорить сам заголовок.

Товариство »Просьвіта« видало отсї книжочки:

— Ч. 293. **Про нові спілки господарскі.** Написав др. Кость Левицкий. Стор 37, 8⁰. Цїна 25 с. — Автор подає ради, як засновувати господарскі спілки і готовий статут »Руского Народного Дому, зареєстр. стовар. господ. з обмеж. порукою.«

— Ч. 294—295. Страшний ворог. (Про алькоголь). Написав Т. Лежогубский. (Книжочка преміована з фондациї ім. Стефана Дубравского). Стор. 71, 16⁰. Цїна 50 с.

Телеґрами

з дня 26. цьвітня.

Будапешт. Дня 2. мая президент угорского кабінету ґр. Тіса виїде до Відня, аби взяти участь в торжестві в честь саксоньского короля який тодї прибуде до Відня. Супроти сего всї комбінациї що до зміни особи президента кабінету є поки що передвчасні.

Рим. Tribuna доносить, що на онодїшній конференциї амбасадори Анґлїї, Франциї і Росиї, згодили ся з італїйским мінїстром заграничних справ Тітонїм, що в нинїшних обставинах злука Крети з Грециєю є неможлива, та що належить зарядити такі средства, які би могли успокоїти уми Кретийців. Про ті ухвали повідомлять держави і кн. Юрия, ґубернатора Крети а він має їх доручити також провізоричному кретийскому правительству в Теріссо.

Льондон. Daily Grafic доносить з Петербурга, що в суботу має появити ся новий царский манїфест з важними політичними реформами.

Льондон. Трансвалеви надано нову конституцию, якою запоручено єму парлямент, зложений з вибираних послів.

Петербург. Оголошено царский указ, яким поручено утворити окремі комісиї в місцевостях, де селяни наробили шкоди властителям дібр підчас послїдних розрухів. Комісиї мають означити висоту шкоди, почім наложать екзекуцию на движиме і недвижиме майно всїх жителїв тих сїл, що брали участь в розрухах.

Льондон. Times доносить, що кретийскі ворохобники повідомили консулїв чужих держав,

---

ся та пищить, як лошак... Чому не заряджуєш рушницї?

Микула взяв ся до роботи.

— Хведоре! — обізвав ся Муха, підходячи з окровавленим лицем до Пугача. — Подиви-но ся ти, чи дуже мене драпнув, бо кров іде.

Утер лице рукавом, а Пугач став пильно придивляти ся.

— Не бій ся, Яцку! Тілько зверха шкурку здер. Присхне. Іди, обмий водою та приложи листок, або платком перевяжи!

Надїхав на кони сотник Левко Берло. Приніс приказ від полковника, щоб козаки не вибігали з окопів, бо на лївім козацькім крилї Турки тілько ждуть на те, щоби вдерти ся туди в козацький обоз, не дати козакам вернути ся в окопи і в поли взяти їх у два огнї.

Козаки вислухали мовчки і кождий заліз знову у свою »піч«.

Почала ся инша забава. Турецькі пушки знову задимили цїле поле; козацькі пушки були менші і не несли так далеко, як турецькі, тому пушкарі вичікували догіднїйшої хвилини, коли Турки підійдуть близше. Вони й почали підсувати ся до козаків, то тут то там малими віддїлами. Що підійдуть на кількасот кроків до окопів, стрілять і втїкають. Знову підійдуть, козаки не втерплять, вистрілять — Турки уже знову втїкають. А боками инші турецькі віддїли тілько ждуть, коли козаки випадуть у поле.

— Ага! — зрозумів Голота — хочуть нас вивабити в поле.

— А ти тілько тепер зрозумів? — упік його Безушко.

— Не стріляймо даремно! шкода пороху!— упоминав Пугач, що ждав зі своєю гаківницею та підсипував пороху на панву.

З годину пробували так Турки хитрости, чи не витягнуть козаків з окопів — не витягли. Вернули ся з поля до свого обозу, тілько трупи і ранені полишили ся на боєвищи.

Муха вернув ся з перевязаним лицем в окіп.

— Чули ви, товариші, щоб ті худі Нїмцї о межу з нами хоч раз стрілили? — спитав ся він.

— Нї! не чули. На них і не йдуть.

— Здаєть ся, Ляхів сегодня зовсїм не чіпають ся. На нас наважили ся.

— Здаєть ся!

— Н-ну! обійдем ся! — сказав гордо Муха і сплюнув. — Бородавка правду казав.

Сонце вже підійшло понад лїси і осьвітило ясно всю околицю. Мраки щезли до решти і дими підняли ся в гору. У кого були бистрі очи, той бачив якісь нові рухи у турецькім війску. Цїла орда пересувала ся напротив середини обозу.

(Дальше буде).

що не будуть виступати проти чужодержавних залог. Анґлійский кружляк „Венус“ стереже берегів Крети, аби не допустити до привозу оружя.

Льондон. Daily Mayl доносить з Гонкону, що росийска фльота балтийска стоїть коло острова Гайнан, віддаленого о 480 морских миль від Камран.

Петербург. »Русь« доносить з Ґуншулїну, що японьска армія є тепер доповнена. Кожда компанїя має по 280 жовнїрів, а кождий полк по 10 гаківниць. — В росийскій армії стан здоровля жовнїрів є вдоволяючий.

Драматичний конкурс.

Головний Видїл Товариства »Просьвіта« у Львові оголошує отсим конкурс »Михайлової премії« на драматичний твір з історичної бувальщини України-Руси і в тій цїли подає такі условини:

§. 1. Премія 1100 К, зложена на руки Товариства »Просьвіта« у Львові — призначена за ориґінальну драму або траґедию з історичного житя України;

§. 2. Конкурсом править Тов. »Просьвіта« у Львові;

§. 3. Речинець конкурсу однорічний від дня його оголошеня. Колиб у часї одного року не прислано відповідних творів, тодї оголосить ся новий конкурс на дальший один рік і т. д., доки не наспіють твори достойні премії;

§. 4. Задля суду над присланими на конкурс творами і для присуду премії Тов. »Просьвіта« зложить раду, до якої покличе голову Тов. »Просьвіта«, зглядно його заступника, фундатора премії, двох професорів української мови й письменьства і професора всесьвітної історії на львівскім унїверситетї, професора української мови й письменьства на черновецькому унїверситетї та двох членів Тов. »Просьвіта«. В разї, колиб хто небудь з членів запрошених до суду не приняв, або зрік ся вибору, — Товариству »Просьвіта« прислугує право покликати на його місце кого иншого. Суд обовязаний оголосити вислїд конкурсу найпізнїйше в пів року по речинцї, призначеному для присилки творів;

§. 5. До конкурсу належить приймати ориґінальні, недруковані ще й не давані на сценї твори Українцїв із цїлого обширу українських земель.

§. 6. Автор не підписує на творі свого імени й прізвища, лише подає девізу. Своє імя й призвище присилає автор у замкненій коверті, яку конкурсовий суд отворить лише тодї, як творови буде присуджена премія;

§. 7. Зміст драми, чи траґедиї повинен бути історичний, взятий з епохи дружинно-вічевої, руско-литовскої або козацкої; подія мусить бути дїйсно історичною. Характер і кольорит драми чи траґедиї повинен відповідати історичним і етноґрафічним умовам свого часу. Тенденция має переходити через увесь твір виразно, мусить бути патриотичною, але не образливою для сусїдних народів;

§. 8. Мова дїячів драми, чи траґедиї повинна бути чисто українською, вона мусить відповідати часови, змістови, обставинам дїї і вдачі дїячів. У творі не вільно вживати жадного тривіялїзму. Треба вважати, щоби мова відповідала формам народного сінтаксісу. За взірцї мови треба буде взяти: а) Історичні піснї, видані в Київі Антоновичем і Драгомановим; б) Українські приказки, видані Номисом; в) судові й инші історичні документи і д) Шевченкові твори;

§. 9. Письмо творів, присланих на конкурс мусить бути виразне і читке, писане по змозї не власною рукою автора. Зміст і оцїнка творів можуть бути оголошені друком доперва по рішеню конкурсу;

§. 10. Твори членів конкурсового суду не будуть преміовані;

§. 11. Преміована драма чи траґедия хоч і буде авторовою власністю, одначе автор не матиме права заборонити давати її на сценї українського театру;

§. 12. Автор обовязаний преміовану драму чи траґедию видруковати в протягу року після присудженя премії. В противному разї право першого накладу прислугує товариству »Просьвіта«. В друку не вільно авторови робити віяких змін так під зглядом змісту як і тенденциї.

Усї твори належить присилати під адресою: Товариство »Просьвіта« у Львові, Ринок ч. 10.

За Головний видїл Товариства »Просьвіта«:

Др. Кость Левицкий, заст. голови. *Іван Яримович*, писар.

У Львові, дня 22./III. 1905.

Оповіщенє.

Загальні збори **Повітового Товариства кредитового**, стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою **у Львові** відбудуть ся дня 18. н. ст. мая 1905 в льокали Товариства »Просьвіта« у Львові (Ринок ч. 10, I поверх) о годинї 5 по полудни з отсим предметом нарад:

1) Відчитанє протоколу з послїдних загальних зборів.

2) Замкненє рахункове за рік 1904 і білянс маєтковий.

3) Подїл чистого зиску.

4) Вибір двох членів Ради Надзираючої на місце уступаючих: д ра Костя Левицкого і Василя Короля.

5) Внески та інтерпеляциї членів.

За леґітимацию служить книжочка удїлова Товариства.

З Ради Надзираючої Повітового Товариства кредитового, стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою у Львові.

24. цьвітня 1905.

Др. Кость Левицкий, предсїдатель. (1—3) *Винницкий* за секретаря.

Товариство взаїмного кредиту

„Днїстер“

стоваришенє зар. з обмеженою порукою у Львові (Ринок ч. 10)

приймає **вкладки** до опроцентованя на 4 прц. і оплачує за вкладчиків податок рентовий; для ощадженя коштів посилки можна присилати гроші чеками Щадницї почтової; вкладати може кождий, навіть і нечлени; на жаданє звертає ся вкладку кождого часу, навіть без виповідженя (за есконтом).

ПОЗИЧКИ удїляє »Днїстер« своїм членам на 6 прц. сплату гіпотечних позичок розкладає ся до 15 лїт; при 30 ратах ½-річних виносить рата амортизацийна (на капітал і відсотки) 5%; до позичок вимагає ся першої гіпотеки або доброї поруки.

На парцеляцию і купно більших обшарів треба звертати ся за позичками до »Днїстра«.

Членами можуть бути тільки члени обезпечені в »Днїстрі«.

Чистий зиск розділяє ся межи членів яко дивіденди від удїлів і на добродїйні цїли. — Дотепер удїлив »Днїстер« на церкви, бурси, школи і т. д. **31.738 К.**

Стан фондів Товар. кредитов. „Днїстер“ 31/12 1904

Вкладки:	1,783.673 К.
Удїли членів:	133.117 К.
Ф. резервовий і ин.:	26 576 К.
Позички удїлені:	1,616.402 К.
Цїнні папери:	123.627 К.
Льокациї:	169.456 К.
На рах. біжучім:	81 958 К.

Розклад поїздів зелїзничих обовязуючий від I. мая 1904.

(Приїзд і відїзд поданий після середно-европейского часу).

о год.	Приходять до Львова (головний дворець)	о год.	Відходять зі Львова (головний дворець)
6·00	з Кракова, Берлина, Відня, Праги, Хирова	6·20	до Іцкан, Яс, Букарешту, Жидачева, Потутор, Керезмезе, Чорткова (від 1/7—31/8), Сучави
6·10	з Іцкан, Чорткова, Калуша, Делятина (чер. Коломию 1/6—30/9 вкл. в нед. і сьвята), Керезмезе (1/5—30/9 вкл.)	6·30	до Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Копичинець, Гусятина, Чорткова
7·30	з Рави рускої, Сокаля	6·45	до Лавочного, Пешту, Дрогобича, Борислава
7·40	з Підволочиск, Одеси, Київа, Бродів	6·50	до Яворова
7·45	з Лавочного, Пешту, Хирова, Борислава, Калуша	8·25	посп. до Кракова, Відня, Берлина, Праги, Любачева, Самбора, Закопаного
8·00	з Самбора, Хирова		
8·10	з Станиславова, Жидачева, Потутор	8·35	до Кракова, Відня, Праги, Ясла, Осьвенцїма
8·20	з Яворова	9·10	до Лавочного, Хирова, Калуша, Ходорова
8·55	з Кракова, Відня, Берлина, Варшави, Праги, Закопаного через Краків, Мезеліборча, Пешту	9·25	до Самбора, Хирова
		10·35	до Тернополя, Потутор
10·02	з Стрия, Борислава	10·45	до Черновець, Делятина, Заліщик, Новоселицї
10·20	з Ряшева, Любачева	10·50	до Белзця, Сокаля, Любачева
11·25	з Коломиї, Жидачева, Потутор, Керезмезе	1·55	посп. до Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Копичинець, Чорткова, Заліщик, Гусятина
1·10	з Лавочного, Калуша, Хирова, Борислава		
1·30	посп. з Кракова, Берлина, Відня, Праги, Н. Санча, Риманова, Івонича, Сянока, Хирова	2·45	посп. Іцкан, Яс, Букарешту, Потутор, Калуша, Жидачева, Чорткова, Вижницї, Керезмезе
1·40	посп. з Іцкан, Чорткова, Калуша Заліщик, Кіцманя, Новоселицї (через Жучку, Вижницї	2·55	посп. до Кракова, Відня, Берлина, Праги, Закопаного
2·30	посп. з Підволочиск, Одеси, Київа, Бродів, Грималова, Гусятина, Копичинець, Козови	3·05	до Стрия, Хирова, Борислава, Тухлї (від 15/6—30/9 вкл.), Сколього (1/5—30/9 вкл.), Ходорова, Калуша
4·35	з Стрия, Хирова, Тухлї (15/6—30/9), Сколього (1/5—30/9)	3·30	до Ряшева, Любачева, Хирова.
4·45	з Яворова	3·40	до Самбора, Хирова
5·03	з Сокаля, Белзця, Любачева	5·48	до Яворова
5·30	з Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Грималова, Потутор, Заліщик, Гусятина, Івана пустого, Скали, Копичинцїв	5·55	до Коломиї, Жидачева
		6·20	до Кракова, Відня, Берлина, Варшави, Праги, Карльсбаду, Хирова, Пешту, Н. Санча,
5·40	з Кракова, Берлина, Відня, Праги, Осьвенцїма	6·40	до Лавочного, Пешту, Хирова, Борислава, Калуша
5·50	з Іцкан, Жидачева, Новоселицї і Сучави	7·05	до Рави рускої, Сокаля
8·40	посп. з Кракова, Відня, Берлина, Праги, Івонича	8·00	до Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів
9·10	з Іцкан, Букарешту, Чорткова, Потутор, Жидачева (1/5—30/9) Гусятина, Керезмезе, Калуша.	10·05	до Перемишля (1/6—30/9 вкл.), Хирова, Н. Загіра
		10·42	до Іцкан, Чорткова, Заліщик, Делятина, Сучави
9·50	з Кракова, Відня, Берлина, Вроцлава, Варшави, Праги, Осьвенцїма, Хирова	10·55	до Кракова Відня, Вроцлава, Праги
		11·00	до Підволочиск, Бродів, Копичинець, Грималова Івана пуст., Скали, Гусятина, Потутор
10·00	з Самбора, Хирова, Сянока, Ясла		
10·20	з Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Копичинець, Заліщик, Скали, Івана пустого, Гусятина	11·05	до Стрия
		11·10	до Рави рускої, Любачева (що недїлї)
10·40	з Лавочного, Пешту, Хирова, Київа, Борислава,	12·45	посп. до Кракова, Відня, Берлина, Варшави, Праги, Закопаного, Н. Санча
12·20	посп. з Іцкан, Яс, Царгорода, Жидачева, Заліщик		
2·31	посп. з Кракова, Берлина, Варшави, Відня, Праги	2·51	посп. до Іцкан, Яс, Букарешту, Чорткова, Керезмезе (від 1/5—30/9), Сучави, Кіцманя
3·25	з Тернополя, Брок великих, Грималова	4·10	до Кракова, Відня, Вроцлава, Берлина, Праги, Пешту, Самбора, Сянока, Осьвенцїма
	На дворець „Підзамче“		**З двірця „Підзамче“**
7·20	з Підволочиск, Одеси, Київа і Бродів	6·43	до Підволочиск, Бродів, Київа, Одеси, Копичинець, Гусятина, Чорткова
2·15	посп. з Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Грималова, Гусятина, Копичинець, Чорткова	10·52	до Тернополя, Потутор
5·06	з Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Копичинець, Заліщик, Потутор, Івана пустого, Скали, Гусятина, Бродів, Грималова	2·09	посп. Підволочиск, Бродів, Київа, Одеси, Копичинець, Гусятина, Грималова, Скали, Івана пуст.
10·02	з Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Копичинець, Заліщик, Івана пустого, Скали, Гусятина	9·21	до Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів
3·04	з Тернополя, Брок великих, Грималова	11·24	до Підволочиск, Бродів, Копичинець, Заліщик, Івана пустого, Скали, Гусятина, Грималова.

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

Приходять на головний дворець:

з Бруховичь 6·42, 7·30 рано, 11·45 перед полуд. 3·00, 4·30 і 5·03 пополудни. 7·54 і 8·59 вечером, (до 11/9 вкл.)

з Янова 8·20 рано, 1·16, 4·45 попол., 9·25 вечером (від 1/5 до 30/9 вкл.), 10·0 вечером (від 15/5 до 31/8 вкл. в недїлї і сьвята.

зі Щирця 9·35 вечер. (1/6 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

з Любіня вел. 11·35 вечером (від 15/5 до 11/9 вкл. що недїлї і сьвята).

Відходять з головного двірця:

до Бруховичь 5·48 рано, 9·30 і 10·50 передполудн., 1.05, 3·15 і 5·05 попол., 7·05 і 8·04 веч. (від 8/5 до 11/9 вкл.) 11·10 в ночи (що недїлї).

до Янова 6·20 рано, 9·15 передпол. (від 1/5 до 30/9 вкл.) 1·35 попол. (від 15/5 до 31/8 в недїлї і сьвята), 3·18 попол. (від 1/5 до 30/9 вкл.) і 5·48 пополудни.

до Щирця 1·45 попол. (від 1/6 до 11/9 вкл в недїлї і сьвята).

до Любіня вел. 2·15 попол. (15/5 до 11/9 вкл. в нед. і сьвят.)

ЗАМІТКА: Час середно-европейский ріжнить ся від часу львівского о 36 мінут, а іменно 12 год. часу середно-европейского = 12. год. 36 мін. часу львівского. — Нічні години від 6. вечер до 5·59 рано обведено рамками. — В місті продає білети звичайні аґенция часописий Й. Ст. Соколовского пасаж Гавсмана 9. від 7. рано до 8. вечером. — Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5.) удїляє поясненє в справах зелїзничих, продає білети всякого рода і розкладки їзди, в годинах урядових від 8. рано до 3. пополудни, а в недїлї і сьвята від 9. рано до 12. в полудне.

Видає і відповідає за редакцию: **Лев Лопатиньский**.

З друкарнї В. А. Шийковского.